

8. Шевченко Л. Гендерні моделі поведінки злочинців / Л. Шевченко // Право і безпека. – 2012. – № 4 (46). – С. 352–355.
9. Аніщук Н. Виникнення та сутність феномена гендерного насильства: історико-правовий експерт / Н. Аніщук // Форум права. – 2008. – № 1. – С. 18–22.
10. Про попередження насильства в сім'ї : Закон України від 15 листопада 2001 р. № 2789-III [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2789-14>.
11. Качинська М. Причини латентності насильства в сім'ї / М. Качинська // Журнал східноєвропейського права. – 2016. – № 33. – С. 27–32.
12. Декларація про викоринення насильства щодо жінок : Міжнародний документ від 20 грудня 1993 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_506.

КЛАДЧЕНКО А. О.,
аспірант кафедри теорії
та історії держави і права
(Івано-Франківський університет права
імені Короля Данила Галицького),
головний спеціаліст відділу організаційного
забезпечення керівництва
(Національне агентство України
з питань виявлення, розшуку та управління
активами, одержаними від корупційних
та інших злочинів)

УДК 340.1

СТАНОВЛЕННЯ ТА СПЕЦИФІКА ФУНКЦІОНУВАННЯ ОРГАНІВ СПЕЦІАЛЬНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ ІЗ ПРОТИДІЇ ТА БОРОТЬБИ З КОРУПЦІЄЮ

Статтю присвячено проблематиці довіри населення України до новостворених органів виконавчої влади, основним завданням яких є подолання та протидія корупції. Механізм повноважень таких органів ще не є досконалим, але рівень довіри серед молодого покоління України дає шанс для розбудови незалежного від корупції існування України.

Ключові слова: корупція, уряд, закон, декларація, суспільство, етика.

Статья посвящена проблематике доверия населения Украины к вновь созданным органам исполнительной власти, основным заданием которых является борьба с коррупцией. Механизм полномочий таких органов на сегодняшний день недоскональный, но благодаря уровню доверия среди молодого населения Украины дает шанс на существование новой Украины без коррупции.

Ключевые слова: коррупция, правительство, закон, декларация, общество, этика.

The article analyzes the problem of trust in new-created bodies of executive branch for fighting and prevention corruption. The seals of these bodies have huge blunders in options instead the level of young generation of Ukraine that trust in such reforms gives a chance for Ukraine to be non corruption country in future.

Key words: corruption, government, Law, declaration, society, ethics.

Вступ. За результатами загальнонаціонального дослідження стану корупції в Україні 2007 р., що ґрунтувався на основі договору про співпрацю з USAID за № 121-A-00-07-00702-00, можна виокремити певні загальні характеристики ставлення населення до влади. Зокрема, ідеться про опитування, анкетування та власне відношення українського населення до певної гілки влади, що якимось чином сприяє протидії корупції. На початковому етапі респондентам було запропоновано анкетування, що включало в себе запитання про рівень довіри до органів майже всіх владних установ.

Так, станом на 2007 р. найбільшою довірою населення користувалася місцева влада, хоча невідомо, який саме віковий показник населення був врахований. На рівні міста та села місцева влада отримала перше місце довіри та становила 23%, мабуть, тому, що така влада найбільше опікується інтересами суспільства [1].

Друге місце дісталось Кабінету Міністрів України – відсоток довіри становить 16,4% опитуваних. Третє місце надали Президенту України та його Секретаріату – 15,3%.

На той час існувало декілька розбіжностей у відомостях населення, що географічно окреслювалося всіма регіонами України. Так, респонденти західного регіону більше довіряли місцевій владі, а на сході населення було схильне довіряти Кабінету Міністрів України.

За даними порівняльного аналізу загальнонаціональних досліджень стану корупції, що був опублікований у 2015 р., також ідеться про ставлення населення до влади [2].

Підкреслюється, що власне довіра до влади залежить від багатьох чинників: сприйняття ефективності роботи влади, наявності економічного зростання, ефективності управління, відкритості та прозорості діяльності високопосадовців, уявлень про корумпованість та самого стану протидії корупції.

Очевидно, що після подій 2014–2015 рр. було відчутне скорочення такої довіри.

У цьому ракурсі доцільно проаналізувати офіційні статистичні відомості за 2011–2015 рр.

Для надання результатів у відсотковому співвідношенні населенню було поставлено одне питання: «Наскільки Ви довіряєте таким органам та гілкам влади?». Рівень довіри до міської влади знизився на майже 3% та становив 17,6%. Істотне зменшення довіри до Президента та вже його Адміністрації – 10,3%, Кабінет Міністрів України вже займав не третю сходинку, а четверту, і рівень довіри до нього становив 5,9%.

До цього часу вже було створено нові органи, спрямовані на подолання корупції та наділені всіма можливими функціями для викоренення такого ганебного факту.

Люстраційний комітет мав 7,7% довіри населення, а Національне антикорупційне бюро України – 6,9%. Комітет Верховної Ради України з питань запобігання корупції мав 6,1% довіри, коли сама Верховна Рада України мала всього 5%.

Було зроблено посилання на те, що новостворені органи мають більше довіри у молодшого покоління, яким за даними опитування стали мешканці України віком до 30 років.

Досвід створення та функціонування органів спеціальної компетенції з питань протидії та подолання корупції у своїх працях вивчали такі науковці, як М.В. Грищенко, А. Кухарук, О.В. Новіков, Р.С. Мельник. Майже на кожному офіційному веб-сайті установи містяться методичні рекомендації з питань запобігання та врегулювання конфлікту інтересів.

Постановка завдання. Для характеристики специфіки функціонування новостворених органів із питань протидії та подолання корупції слід чітко розуміти, якими саме функціями наділені такі органи за допомогою певних нормативно-правових актів, завдяки яким і були створені ці органи.

Результати дослідження. Закон України «Про запобігання корупції» було доповнено новим Розділом II «Національне агентство з питань запобігання корупції України» (далі – НАЗК). Це є новостворений центральний орган виконавчої влади зі спеціальним статусом, який забезпечує формування та реалізує антикорупційну політику [3].

Основними повноваженнями НАЗК є, зокрема, проведення аналізу стану запобігання та протидії корупції в Україні, надання роз'яснень, методичної та консультаційної допомоги з питань застосування актів законодавства щодо етичної поведінки (хоча в більшості країн світу існують Кодекси етичної поведінки державних службовців та певні самостійні структури перевірки на стан дотримання добросовісної поведінки державних службовців, в Україні існує лише постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Правил етичної поведінки державних службовців» [4], натомість проект Закону України від 10 квітня 2008 р. № 2362 «Про добросовісну поведінку осіб, уповноважених на виконання функцій держави, органів місцевого самоврядування» [5] у 2009 р. так і не було прийнято), погодження антикорупційних програм державних органів та забезпечення ведення Єдиного державного реєстру декларацій осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, та Єдиного державного реєстру осіб, які вчинили корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення.

Питання ведення реєстрів досі залишається актуальним, оскільки з переходом України на заповнення онлайн-декларацій, за допомогою електронного ключа, виникло багато питань до процесу заповнення декларацій та консультацій щодо її заповнення. Величезний потік декларантів поставив під сумнів ведення такого Реєстру, оскільки виникали технічні та інші перепони до її заповнення. Що стосується ведення Єдиного державного реєстру осіб, які вчинили корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення, то таку функцію досі виконує Міністерство юстиції України, заповнюючи відомості про таких осіб на основі інформації, що надходить від Державної судової адміністрації України.

Положення про апарат НАЗК і його структуру, а також положення про структурні підрозділи затверджуються НАЗК [6].

Щоб діяльність НАЗК була відкрита для громадськості, у нормах Закону України «Про запобігання корупції» встановлено, що громадський контроль за діяльністю цього Агентства забезпечується через Громадську раду при агентстві, що утворюється та формується Кабінетом Міністрів України. Станом на 18 лютого 2017 р. склад вказаної Ради ще на стадії утворення. Проте вже затверджено план заходів щодо проведення конкурсу з формування Громадської ради при НАЗК [7].

На наш погляд, слід виокремити питання заповнення електронних декларацій державних службовців. Працюючи на державній службі, особи повинні подавати щорічно декларацію про свої доходи та майно. Насамперед це стосується самих державних службовців, що працюють, осіб, які претендують на зайняття відповідних посад, та осіб, що працюють в органах державної влади і які виявили бажання звільнитися з державної служби.

Багато років питання заповнення та відправлення декларацій не піднімалось. Працюючи на державній службі, особа передавала свою заповнену та підписану особисто декларацію до відділу кадрів органу, де вона працює. Таку декларацію заповнювали всі без виключення та до певної календарної дати.

З моменту кризового становища України та тієї ж прозорості уряду впроваджується нововведення «заповнення Е-декларацій». Для її заповнення державний службовець отримує спеціальну флеш-карту або диск зі своїм електронним цифровим підписом, що дає змогу у процесі заповнення такої декларації ідентифікуватися. Значно розширилися положення заповнення електронних декларацій, але відкрилась її більша доступність для громадськості.

Якщо йдеться про таку функцію НАЗК, то повинні і бути спеціально уповноважені особи Агентства, які будуть не тільки контролювати надання таких декларацій державних службовців, а ще і будуть надавати «технічну підтримку» як для її заповнення, так до певних видозмінностей таких електронних ключів. Розуміючи, що всі такі нововведення для України є цілковитим кроком уперед, уповноважені підрозділи, на яких покладена функція «допомогти», не діють. Роблячи доступність для громадськості, центральні органи акцентують увагу на засобах масової інформації. Для новостворених центральних органів виконавчої влади питання публічності є вкрай важливим.

Нещодавно ми зіткнулися з такою ситуацією, де постало питання зміни електронного ключа. Звернувшись до технічної підтримки НАЗК, протягом тижня ми не змогли отримати змістовної відповіді на наше питання, вносити зміни до електронного ключа чи роботи новий.

Це не є показником мінусів НАЗК, це є лише акцент на тому, що такі установи впроваджуються в теорії. На практиці неможливо започаткувати такий величезний орган саме у ті строки, що впливають із нормативно-правових актів Кабінету Міністрів України.

На наш погляд, неможливо за місяць чи квартал повністю перебудувати частину країни для запобігання корупції навіть із залученням фахових міжнародних організацій саме у сфері протидії корупції.

Відповідно до показників Stolen Asset Recovery Initiative (Ініціатива з повернення викрадених активів – StAR) декларування доходів і майна здійснюється для попередження та викриття випадків використання служби в особистих цілях та сприяє формуванню клімату довіри до державної служби [8].

Посібник StAR «Державна служба і приватні інтереси: підвищення відповідальності шляхом декларування доходів і майна» акцентує увагу на вивченні досвіду органів та процесі надання декларацій для державних службовців. Наведемо приклади.

Торкаючись питання Кодексу етики державного службовця, декларування доходів і майна державними службовцями повинно охоплюватися одним або пакетом документів протидії корупції, що інтегруються в законодавство.

Закріплення такої норми в кодексі про етику, на думку StAR, повинно надавати додаткову мотивацію державному службовцю на її заповнення. Має існувати прямий зв'язок між зобов'язанням декларування та покаранням за надання недостовірних даних. Такі процедури та функції повинні отримати не спеціально уповноважені органи, а саме «спеціально уповноважений орган» у такій сфері. Затягування процесу перевірки декларації, а потім надання висновку на її невідповідність може тривати кілька років, а тут ідеться не про один приклад.

Чітке визначення та законодавче закріплення системи ДДМ – правовий опис її функцій і прив'язка до кримінальних, цивільних та адміністративних норм і санкцій – є передумовою для успішності та ефективності системи [9].

У згаданому посібнику йдеться і про консультування під час заповнення декларацій. Оскільки системи контролю конфліктів інтересів, як правило, більше зосереджені на запобіганні та встановленні консультативних стосунків із декларантами, доцільно, щоб функції консультування та перевірки і притягнення до відповідальності виконувались окремими структурними підрозділами або департаментами в одному органі.

Це і є вирішення питання невідповідності персоналу та «дружніх стосунків» інших органів. Якщо перевіряють податкові відомості в Україні, то для цього існує Державна фіскальна служба Укра-

їни, а самими деклараціями займається Національне агентство з питань запобігання корупції. На наш погляд, немає налагодженості відрядження таких працівників до інших агентств для найменшого зловживання часу та людських ресурсів. Якщо відсутня взаємоналагодженість між органами, то в якій тоді частині вони будуть сприяти заповненню декларацій державними службовцями, нагадуванню їм про те, що настав час подання декларацій, та обізнаності про права під час їх перевірки.

Доречним способом спрощення завдання визначення службовців, що обіймають посади певного рангу і вище, полягає у встановленні порогу на основі заробітної плати. Наприклад, особи, що мають намір працювати в органах державної влади, повинні подавати такі декларації на рівні інших державних службовців «зі стажем», то впровадження такої норми, як поріг заробітної плати, значно скоротив би потік таких декларацій та підкреслив ефективність їх подання [8].

Не можна порівнювати заробітну плату спеціаліста та директора чи міністра. Наприклад, у Гватемалі граничною точкою для подання декларацій є дохід службовців, які заробляють понад 8 000 кетсалів на місяць (приблизно 1 000 доларів США), в Іспанії всі особи без виключення, чий дохід за рік складає 50 000 євро, повинні заповнювати декларації про доходи (ідеться як про пенсіонерів, так і про найманих осіб) [10].

Ще одним центральним органом виконавчої влади зі спеціальним статусом, як уже було зазначено вище, є Національне агентство України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів, що відповідно до ст. 1 про нього забезпечує формування та реалізацію державної політики у сфері виявлення та розшуку активів, на які може бути накладено арешт у кримінальному провадженні, та/або з управління активами, на які накладено арешт або які конфісковано у кримінальному провадженні [11]. Закон про Агентство є єдиним нормативно-правовим актом діяльності цієї структури, оскільки станом на лютий 2017 р. триває процедура та підготовка запуску діяльності цього органу.

З метою виявлення та розшуку активів Національне агентство України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів, вживає відповідно до звернень органів, що здійснюють досудове розслідування, прокуратури, судів заходів до виявлення та розшуку активів, взаємодіє із цими органами з метою накладення арешту на такі *активи* та їх конфіскації і здійснює міжнародне співробітництво з відповідними органами іноземних держав у частині обміну досвідом та інформацією з питань, пов'язаних із виявленням, розшуком та управлінням активами відповідно до ст. 16 указанного Закону.

Визначення термінів у вищезазначеному Законі дають змогу читачеві чітко зрозуміти функціонал Національного агентства: *активи* – кошти, майно, майнові та інші права, на які може бути накладено або накладено арешт у кримінальному провадженні або які конфісковані за рішенням суду у кримінальному провадженні; *виявлення активів* – діяльність зі встановлення факту існування активів, на які може бути накладено арешт у кримінальному провадженні; *розушук активів* – діяльність із визначення місцезнаходження активів, на які може бути накладено арешт у кримінальному провадженні; *управління активами* – діяльність із володіння, користування та/або розпорядження активами, тобто забезпечення збереження активів, на які накладено арешт у кримінальному провадженні, та їх економічної вартості або реалізація таких активів чи передача їх у управління відповідно до цього Закону, а також реалізація активів, конфіскованих у кримінальному провадженні.

Як уже було зазначено, при кожному новоствореному органі виконавчої влади створюється Громадська рада, що забезпечує в певній мірі прозорість діяльності.

Так, статтею 12 того ж Закону визначено, зокрема, що громадський контроль за діяльністю Національного агентства забезпечується через Громадську раду при Національному агентстві, склад із дев'яти осіб якої затверджується Головою Національного агентства на підставі результатів конкурсу. Постановою Кабінету Міністрів України від 21 лютого 2017 р. № 86 «Про затвердження Порядку організації та проведення конкурсу з формування Громадської ради при Національному агентстві України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів» затверджено такий Порядок, що визначає всі критерії відбору осіб до складу Громадської ради (на засіданні уряду вказана постанова була прийнята, але станом на лютий 2017 р. ще не набула чинності).

Також для належного функціонування такого агентства необхідно мати доступи до відповідних державних реєстрів та мати, відповідно, меморандуми із центральними та правоохоронними органами виконавчої влади (Міністерство внутрішніх справ України – Єдиний державний реєстр МВС; Міністерство юстиції України – Спадковий реєстр, Державний реєстр речових прав на нерухоме майно та інші; Генеральна прокуратура України – Реєстр кримінальних проваджень; Єдиний реєстр досудових розслідувань).

Систему прокуратури України відповідно до Закону України «Про прокуратуру» становлять: Генеральна прокуратура України; регіональні прокуратури; місцеві прокуратури; військові прокура-

тури; Спеціалізована антикорупційна прокуратура (з урахуванням змін, внесених Законом України від 12 лютого 2015 р. № 198-VIII «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо забезпечення діяльності Національного антикорупційного бюро України та Національного агентства з питань запобігання корупції»). Розберемо структуру прокуратури за її складниками.

Генеральна прокуратура України є органом прокуратури вищого рівня щодо регіональних та місцевих прокуратур, а регіональна прокуратура є органом прокуратури вищого рівня щодо місцевих прокуратур, розташованих у межах адміністративно-територіальної одиниці, що підпадає під територіальну юрисдикцію відповідної регіональної прокуратури [12]. Логічним є і те, що Генеральна прокуратура України організовує та координує діяльність усіх органів прокуратури з метою забезпечення ефективного виконання функцій прокуратури.

Якщо основними функціями прокуратури є підтримання державного обвинувачення в суді, нагляд за додержанням законів органами, що провадять оперативно-розшукову діяльність, дізнання, досудове слідство та, зокрема, нагляд за додержанням законів щодо виконання судових рішень у кримінальних справах, а також щодо застосування інших заходів примусового характеру, пов'язаних з обмеженням особистої свободи громадян, то на Спеціальну антикорупційну прокуратуру, яка діє на правах самостійного структурного підрозділу, покладені такі функції, як: здійснення нагляду за додержанням законів під час проведення оперативно-розшукової діяльності досудового розслідування Національним антикорупційним бюро України; підтримання державного обвинувачення у відповідних провадженнях; представництво інтересів громадянина або держави в суді у випадках, передбачених цим Законом і пов'язаних із корупційними або пов'язаними з корупцією правопорушеннями.

При Генеральній прокуратурі України діє Консультативна рада відповідно до Положення про неї, затвердженого наказом Генеральної прокуратури України від 29 жовтня 2014 р. [13].

На відміну від Громадської ради, що повинна діяти при Національному агентстві України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів, до яких входять лише представники громадських об'єднань, кандидатури яких висувують посадовці, що діють саме у сфері протидії корупції, то до Консультативної ради Генеральної прокуратури України можуть входити представники об'єднань громадян, правозахисних, благодійних, профспілкових організацій, засобів масової інформації, народні депутати України, науковці, що мають свій строк повноважень – 2 роки.

Якщо Законом України «Про прокуратуру» зазначено, що прокурор зобов'язаний щорічно проходити перевірку на доброчесність, то наказом Генеральної прокуратури України від 16 червня 2016 р. № 205, що зареєстрований у Міністерстві юстиції України від 17 червня 2016 р. № 875/29005, затверджено Порядок проведення перевірки доброчесності прокурорів в органах прокуратури України [14].

Слід відмітити таку невідповідність заповнення вказаних анкет. Законом України «Про прокуратуру» чітко визначено, хто є прокурором органу прокуратури (ст. 15 Закону). Зробивши моніторинг офіційного веб-сайту Генеральної прокуратури України, де окремим розділом висвітлюється інформація про нормативно-правові акти щодо заповнення таких анкет, та роблячи висновок із назви вищезгаданого Порядку, що саме «перевірка доброчесності прокурорів в органах прокуратури», можна дійти висновку, хто саме повинен подавати анкети. Натомість ми бачимо безліч анкет співробітників прокуратури, чії анкети висвітлені на офіційному веб-сайті.

Варіантом вирішення цієї «нечіткості», на наш погляд, є внесення змін або до Порядку, або до самого Закону України «Про прокуратуру», доповнивши їх більшим переліком посад, що віднесені до заповнення анкет про проведення тасмної перевірки на доброчесність, як це було, наприклад, з Порядком проведення перевірки достовірності відомостей щодо застосування заборон, передбачених ч. ч. 3, 4 ст. 1 Закону України «Про очищення влади» [15].

Повертаючись до Спеціалізованої антикорупційної прокуратури, доречно сказати, що досі немає офіційного веб-сайту такого нібито відокремленого самостійного структурного підрозділу в системі прокуратури України.

Однією з вимог Європейської комісії для лібералізації візового режиму України з Європейським Союзом було започаткування такого правоохоронного органу, який не тільки виявляв би корупцію, а і дав змогу суспільству повірити у нову формацію та майбутнє.

Одним із таких органів стало Національне антикорупційне бюро України.

Так, згідно з положеннями Закону України «Про Національне антикорупційне бюро України» (далі – НАБУ) НАБУ є державним правоохоронним органом, на який покладається попередження, виявлення, припинення, розслідування та розкриття корупційних правопорушень, віднесених до його підслідності, а також запобігання вчиненню нових [16].

Завданням НАБУ є протидія кримінальним корупційним правопорушенням, які вчинені вищими посадовими особами, уповноваженими на виконання функцій держави або місцевого самовряду-

вання, та становлять загрозу національній безпеці. Тобто йдеться не про пересічних громадян, а саме про еліту посадових осіб.

Відповідно до ст. 6 Закону України «Про Національне антикорупційне бюро України» керівництво діяльністю НАБУ здійснює його Директор, який призначається на посаду та звільняється з посади Президентом України в порядку, визначеному цим Законом.

Як і в перелічених вище інституціях, для забезпечення прозорості діяльності НАБУ повинна існувати Рада громадського контролю. З метою забезпечення прозорості та цивільного контролю за діяльністю при НАБУ утворюється Рада громадського контролю у складі 15 осіб, яка формується на засадах відкритого та прозорого конкурсу.

Так, Указом Президента України № 272/2015 «Питання Ради громадського контролю при Національному антикорупційному бюро України» затверджено Положення про таку раду та Порядок її формування [17].

Рада громадського контролю здійснює свою діяльність на засадах верховенства права, законності і гласності, позапартійності, неупередженості, вільного волевиявлення та рівноправності членів, відкритості для суспільства, а також невторчання в діяльність Національного антикорупційного бюро України, його працівників.

Відповідно до положень Закону України «Про Національне антикорупційне бюро України» та положень Указу Президента України про діяльність такої Ради, до складу Ради громадського контролю не можуть входити такі особи, як: особи, уповноважені на виконання функцій держави або місцевого самоврядування; особи, які, незалежно від тривалості, були працівниками НАБУ або інших правоохоронних органів упродовж попередніх двох років; особи, близькі особи яких, незалежно від тривалості, були працівниками НАБУ або інших правоохоронних органів упродовж попередніх двох років.

Так, на основі прозорого та відкритого конкурсу (інтернет-голосування) до складу Ради громадського контролю було делеговано 15 осіб, які, зокрема, є членами ГО «Стоп корупція», Всеукраїнського об'єднання «Автомайдан», ГО «Transparency International Україна», ГО «Платформа Громадський контроль» та ін. [18].

На відміну від інших центральних органів виконавчої влади (повертаємось до електронного декларування), у Національного антикорупційного бюро України є свій Кодекс етики працівників НАБУ. Він є у вільному доступі для населення [19].

Кодекс професійної етики НАБУ – це публічний документ, який містить перелік принципів і стандартів етичної поведінки працівників НАБУ під час виконання ними посадових обов'язків та у повсякденному житті. Дотримання цього Кодексу сприятиме запобіганню та врегулюванню можливих конфліктних ситуацій, розвитку організаційної культури, забезпеченню гарантії високої якості та ефективності роботи НАБУ, утвердженню його позитивної репутації та, як наслідок, довірі суспільства до роботи та функцій НАБУ.

Цьому Кодексу притаманно багато схем та норм, що впливають із законів та інших нормативно-правових актів. Говорячи зрозумілою мовою, це є певна візитна картка для всіх без виключення працівників НАБУ.

Наприклад, у графі «Прозорість та підзвітність» є така норма, що під час прийняття рішень та вчинення дій працівник НАБУ враховує, що інформація про його діяльність є публічною та може бути доступною для громадськості, крім випадків, визначених чинним законодавством та внутрішніми нормативами.

Загалом цей кодекс є набагато ширшим роз'ясненням статті попереднього Закону України від 16 грудня 1993 р. № 3723-ХІІ «Про державну службу», що частково втратив чинність [20], оскільки у новому Законі України від 10 грудня 2015 р. № 889-VIII стаття 6 «Етика поведінки державного службовця» відсутня [21], як і Наказ Головного управління державної служби України від 4 серпня 2010 р. № 214 «Про затвердження Загальних правил поведінки державного службовця» втратив чинність [22].

Висновок. Розглянувши вищезазначені органи спеціальної компетенції із протидії та подолання корупції, можна дійти висновку, що всі вони мають спільну мету та принципи подолання корупції в Україні. Різноманітність функцій вражає, а належно забезпечений процес взаємодії між ними дасть можливість Україні швидко прийти до тями після кризового становища. Очевидним є те, що всі вони були утворені на шляху до вступу України до Європейського Союзу та візової лібералізації.

Список використаних джерел:

1. Офіційний веб-сайт Національного агентства з питань запобігання корупції України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : ftp://91.142.175.4/nazk_files/doslidzhennya/21.pdf.
2. Офіційний веб-сайт Національного агентства з питань запобігання корупції України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: ftp://91.142.175.4/nazk_files/doslidzhennya/34.pdf

3. Про запобігання корупції : Закон України // Офіційний вісник України. – 2014. – № 87. – Ст. 2474.
4. Про затвердження Правил етичної поведінки державних службовців : Постанова Кабінету Міністрів України від 11 лютого 2016 р. № 65 // Офіційний вісник України. – 2016. – № 15. – Ст. 592.
5. Про добросовісну поведінку осіб, уповноважених на виконання функцій держави, органів місцевого самоврядування : Проект Закону України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=32266.
6. Положення про апарат Національного агентства з питань запобігання корупції [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://nazk.gov.ua/law>.
7. Питання Громадської ради при Національному агентстві з питань запобігання корупції : Розпорядження Кабінету Міністрів України від 18 січня 2017 р. № 34-р // Урядовий кур'єр. – 2017. – № 17.
8. Державна служба і приватні інтереси: підвищення відповідальності шляхом декларування доходів і майна // Міжнародний банк реконструкції та розвитку, Світовий банк. – 2012.
9. Bigelow P. From Norms to Rules: Regulating the Outside Interests of Public Officials / P. Bigelow // Proceedings of the Academe of Political Science. – 1989. – № 37 (3). – P. 141–57.
10. Expats are the target of a new law on worldwide asset declaration [Electronic resource]. – Access mode : <https://www.spanishpropertyinsight.com/2013/04/01/spain-targets-expat-assets/>.
11. Про Національне агентство України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів : Закон України від 10 листопада 2015 р. № 772-VIII // Офіційний вісник України. – 2015. – № 99. – Ст. 3385.
12. Про прокуратуру : Закон України від 14 жовтня 2014 р. № 1697-VII // Офіційний вісник України. – 2014. – № 87. – Ст. 2471.
13. Положення про Консультативну раду при Генеральній прокуратурі України : Наказ Генерального прокурора України від 29 жовтня 2014 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.gp.gov.ua/ua/kg.html?m=publications&t=rec&id=146634>.
14. Про затвердження Порядку проведення тасмної перевірки добросовісності прокурорів в органах прокуратури України : Наказ Генеральної прокуратури України від 16 червня 2016 р. № 205 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.gp.gov.ua/ua/nddek.html>.
15. Про очищення влади : Закон України від 16 вересня 2014 р. № 1682-VII [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/563-2014-%D0%BF>.
16. Про Національне антикорупційне бюро України : Закон України від 14 жовтня 2014 р. № 1698-VII // Офіційний вісник України. – 2014. – № 87. – Ст. 2472.
17. Питання Ради громадського контролю при Національному антикорупційному бюро України : Указ Президента України від 15 травня 2015 р. № 272/2015 // Офіційний вісник України. – 2015. – № 40. – Ст. 1186.
18. Склад Ради громадського контролю // Офіційний веб-сайт Національного антикорупційного бюро України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://nabu.gov.ua/cklad-rady-gromadskogo-kontrolyu>.
19. Кодекс етики працівників Національного антикорупційного бюро України // Офіційний веб-сайт Національного антикорупційного бюро України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://nabu.gov.ua/kodeks-etyku-pracivnykiv-nacionalnogo-antukorupciynogo-byuro-ukrayiny>.
20. Про державну службу : Закон України від 16 грудня 1993 р. № 3723-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1993. – № 52. – Ст. 490.
21. Про державну службу : Закон України від 10 грудня 2015 р. № 889-VIII // Офіційний вісник України. – 2016. – № 3. – Ст. 149.
22. Про затвердження Загальних правил поведінки державного службовця : Наказ Головного управління державної служби України від 4 серпня 2010 р. № 214 втратив чинність // Офіційний вісник України. – 2010. – № 90. – Ст. 3208.

